

bjergede. Det er jo ogsaa almindeligt anerkendt, at Mennekeliv ere kostbare, hvorfor vi bør gjøre, hvad vi kunne for at frelse saadanne, og det er i Betragtning heraf, at jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget. Det har ganske vist været draget i Tvivl, hvorvidt der paa Anholt med Nytte kunde oprettes en saadan Station, idet de Rev, der vække ud fra Den, skulde forhindre de Strandende fra at komme saa nær ind til Land, at Redningsforanstaltninger derfra kunde være dem til Nytte; men med den kraftige Søbefolkning, Anholt har — det er jo Nogle af de flinkeste Folk, der gives, til at haandtere de Smaabaade, hvormed de til daglig Brug fare — vil der forhaabentlig kunne gjøres nogen Nytte, om end deres egne Baade ikke ere tilstrækkelige. Men det er jo ogsaa af denne Grund, at denne Station ønskes oprettet, og jeg skal som sagt anbefale Lovforslaget. Jeg har tidligere her i Thinget tilladt mig at tage Ordet for en Telegrafledning til Anholt, ligeledes i Søfartens Interesse. Jeg har altid indset, at Dens Velggenhed og ringe Udstrækning ikke i og for sig berettigede den til en saadan Telegraf; men det er dog vist, at vil man opnaa noget Væsentligt med Hensyn til Vjergning af Skib og Gods — jeg sigter ikke her til Mennekeliv — maa der Telegraf til Den, for at Etkendinger hurtigt muligt kunne meldes til Land, for at Dampskib kan komme til Hjælp. Det er naturligvis en Sag, som maa komme til Behandling for sig, men jeg har ikke villet lade være med ved denne Anledning at minde derom.

Bajer: Inden jeg yttre et Par Ord om selve Lovforslaget, maa det være mig tilladt at gjøre en almindelig Bemærkning med Hensyn til Redningsvæsenet. Som fleraarigt Medlem af Statsrevisionsudvalget har jeg lagt Mærke til, at vedkommende Statsrevision ikke sjældent gjør en Bemærkning med Hensyn til Foranstaltninger angaaende Redningsvæsenet, idet disse nemlig ikke iærtsættes saa hurtigt som ønskeligt. Saaledes findes der i den sidste Statsrevisionsbetænkning fra 1875—76 Side 99 en Bemærkning om Foranstaltninger, som ikke ere iærtsatte før 5 Maanedere efter det paagældende Finantsaars Udløb, og jeg skal ligeledes eksempelvis henvisse til Betænkningen for 1874—75, Side 101, hvor der anføres i lignende Retning. Jeg vil ikke paastaa, at man virkelig har Grund til at anke over Langsomhed og Forsømmelighed, det er langt fra; men jeg tror, at Ministeriet her har Vanskeligheder at kæmpe imod, hvor der er Spørgsmaal om at iærtsætte besluttede Foranstaltninger, og at det ligger deri, at Redningsvæsenet forterer under Indenrigsministeriet. Da Rigsdagen sidste Gang havde et lignende Lovforslag til Behandling — det var i 1873—74 — var derom nedsat et Udvalg, og dette Udvalg var enstemmig enigt om at gjøre en Bemærkning i Betænkningen om den Vanskelighed,

Ministeriet havde ved at have sagkyndig Medhjælp paa rede Gaand. Det maa maasse være mig tilladt at oplæse et Par Linier af denne Udvalgsbetænkning. Der staar nemlig, at det „formentlig vilde være til Gavn for Redningsvæsenets Udvi-ling, om dets Bestyrelse henlagdes under det Ministerium, hvorunder Lods-, Fyr- og Bagervæsenet hører; disse forskellige Institutioner, antager man, vilde i adskillige Tilfælde kunne staa hinanden bi. Ved Oprettelsen af Redningsstationer, Lodsstationer eller Fyretablissementer kunde et nøiere Hensyn tages til deres indbyrdes Forhold, Redningsvæsenet kunde med større Lethed underkastes et søkyndigt Tilsyn og ved given Leilighed kontrolleres af Krigsskibene m. m.“ Denne Udtalelse findes i Rigsdagstidenden for 1873—74 Tillæg B. Sp. 703—4. Det er muligt, at man kunde ordne Sagen paa anden Maade f. Ex. ved at oprette en nautisk Afdeling under Indenrigsministeriet, og jeg tror, at en saadan Tanke ogsaa har været under Overveelse. Jeg vil benytte Leiligheden til at fremsætte dette Spørgsmaal, fordi det forekommer mig at være en Sag af stor Betydning, da det gjælder om at redde Mennekeliv, og det kommer her ikke an paa, om det maasse ogsaa fra et pekuniært Standpunkt kunde siges, at Sagen administrativt ikke saa godt kan høre under Marineministeriet. Naar jeg dernæst gaar over til at omtale det foreliggende Lovforslag, da skal jeg være fuldstændig enig med den sidste ærede Taler i, at det var ønskeligt, om man kunde faae oprettet en Redningsstation paa Anholt; men ved nærmere at se paa Lovforslagets Motiver, forekommer der mig at være Udskilligt, der ikke synes tilstrækkeligt oplyst; jeg synes ikke, at der er givet Tilstrækkeligt til at dømme om, hvorvidt Sagen virkelig er moden til Afgjørelse. En af de største Hindringer, der hidtil have været, er denne, at man ikke har kunnet faae fyldestgjørende Mandskab til Betjening af Redningsbaaden. Efter hvad der er oplyst andetteds, findes der kun 90 Personer af Mandkøn paa Anholt, og man tør ikke tro, at Kvinderne ville kunne gjøre videre Nytte ved Redningsvæsenet. Men af disse 90 Mandfolk er der neppe heller ret Mange, som ville være i Stand til at bruges under slige farefulde Forhold, og dertil kommer, at Befolkningen her paa den vestlige Del af Den, medens Strandingerne sædvanlig foregaa paa den østlige Kynt, altsaa i en Afstand af 5 Hjerdinge, eller rettere sagt endnu længer borte, idet de Rev, hvorpaa man strander, strække sig i østlig Retning fra Anholt. Det forekommer mig altsaa ikke tilstrækkelig oplyst, hvorvidt det virkelig er muligt at faae fyldestgjørende Mandskab til Betjening af Baaden. Dernæst viser det sig, at man, den Gang Lovforslaget blev forelagt, ikke endnu turde udtale nogen bestemt Mening om, hvor man skal anbringe Redningsapparaterne. Det er disse Spørgsmaal, som jeg tror, det vilde være ønskeligt at faae Klarhed